

Токійська міжнародна фондова біржа виникла в 1878 р. Вона є найбільшою фондовою біржею в Японії, на яку припадає близько 80% національного біржового обороту цінних паперів. Членами біржі є фірми — торговці цінними паперами, що мають відповідну ліцензію на торгівлю. На біржі котируються акції близько 1700 емітентів, а також облігації.

Паризька фондова біржа посідає перше місце серед семи бірж Франції. На неї припадає більш як 90% угод, що укладаються на національному біржовому ринку.

Копенгагенська фондова біржа виникла в XVII ст. Статус установи, що забезпечує торгівлю цінними паперами, вона отримала в 1808 р. Основними учасниками біржової торгівлі виступають комерційні банки, спеціалізовані кредитні установи та брокерські фірми.

Більша частина цінних паперів, що котируються на Копенгагенській біржі, — це датські та іноземні облігації, які котируються тільки в одному режимі — офіційному.

Основним елементом ринку цінних паперів являється фондова біржа, метою діяльності якої є забезпечення розподілу і перерозподілу національного доходу як в цілому в народному господарстві, так і між соціальними групами, галузями і сферами економіки. У світовому масштабі найвищі позиції серед фондових ринків у світі займають ринки п'ятірки розвинутих країн, а саме Великобританії, Японії, США, Німеччини і Франції, з домінуючою роллю ринку США.

За даними Міжнародної федерації фондових бірж (МФФБ), станом на кінець 2012 р., загальний рівень капіталізації акцій, що обертаються на біржах – членах МФФБ, зріс на 15 % порівняно з аналогічним показником на кінець 2011 р.. Загалом простежується тенденція до щорічного збільшення рівня капіталізації фондових бірж світу. Незмінним залишається і домінування у ній частки бірж США (більше 40 %).

Аналізуючи регіональну структуру ринку цінних паперів, можна відмітити, що упродовж останніх років зростає роль США та Європи, зменшується частка Японії та Південно-Східної Азії і стрімко збільшується частка Китаю. Сегментом, що динамічно розвивається, можна вважати Індію та країни Центральної та Східної Європи. Також слід додати, що ринок Китаю є нині найдинамічнішим.

Список використаних джерел

1. Бормотова М.В. Дослідження сутності поняття «Фондова біржа» як основної ланки фондового ринку / М.В. Бормотова // Вісник економіки транспорту і промисловості: збірник науково-практичних статей – 2012. – Вип. № 39. – С. 21-24.

2. Кортунів Г.Г. Інвестиційна привабливість національного фондового ринку в контексті ІРО / Г.Г. Кортунів // Проблеми розвитку зовнішньоекономічних зв'язків і залучення іноземних інвестицій: регіональний аспект: збірник наукових праць – 2011. – Ч. 2. – 148с.

3. Ходаківська В.П. Ринок фінансових послуг: теорія і практика: Навч. посіб. / В.П. Ходаківська, В.В. Беляєва. – К.: ЦНЛ, 2008. – 616 с.

4. Войтенко О.М. Актуальність питання сучасного розвитку міжнародного ринку фінансових послуг / О.М. Войтенко // Економічний простір: збірник наукових праць – 2011. – № 46. – С. 5-8.

Грондецький Владислав Вікторович,

студент напряму підготовки 6.03060101 «Менеджмент» економічного факультету Подільського державного аграрно-технічного університету

ФУНКЦІЇ САМОМЕНЕДЖМЕНТУ

Управління організацією в сучасних умовах – це складна робота, яку неможливо виконати успішно, керуючись сухими заученими формулами. Сьогодні керівник повинен не тільки знати зміст управлінського процесу, але й розуміти природу явищ, що відбуваються в організації. Більше того, сучасний менеджмент – це не тільки й не стільки прийняття рішень і розподіл ресурсів, але, головним чином, – виявлення закономірностей діяльності організацій, груп і окремих індивідів і створення на їхній основі діючого механізму функціонування, максимально стійкого до зовнішнього впливу, що постійно змінюється.

Виноградський М.Д. вважав, що самоменеджмент як новий напрямок у сучасному менеджменті виник у відповідь на зміни в управлінській ситуації у світі:

- зростання масштабів і динамізм змін у підприємстві та бізнесі вимагають від менеджерів освоєння нових підходів і навичок управління, боротьби з можливістю власного відставання, безперервності саморозвитку;

- наростання невизначеності, тиску і напруженості в різних формах життєдіяльності організацій і пов'язаних з цим стресів вимагають від менеджерів уміння керувати собою;

- перетворення творчого потенціалу працівника в найцінніший капітал організації висуває вимогу збереження і розвитку цього потенціалу, в тому числі і самими працівниками;

- вичерпання можливостей багатьох традиційних шкіл і методів управління ставить менеджерів перед необхідністю освоєння сучасних управлінських прийомів переоцінки свого потенціалу і роботи над його розвитком [2].

Метою дослідження є здійснення допомоги в закріпленні навичок і прийомів ефективного самоменеджменту, визначення основних функцій само менеджменту.

Сучасними дослідниками цієї теми є Балабанова Л.В., Чорний Г.М., Мексон та інші .

Основна ціль самоменеджменту – максимально використовувати власні можливості, свідомо керувати перебігом свого життя і переборювати зовнішні обставини.

Самоменеджмент допомагає виконувати роботи з меншими витратами, краще організувати працю , зменшити навантаженість роботою і, виходить, зменшити поспіхи і стреси.

Балабанова Л.В. [1] у своїх працях виділяє певне коло правил і функцій самоменеджменту:

1. Постановка цілей – це вираження у вигляді чітких намірів і в точних формулюваннях наших інтересів, потреб чи задач, що допомагає зорієнтувати дії і вчинки на ці цілі і на їх виконання. Для цього ціль повинна описувати кінцевий результат, а не ті дії, які необхідно виконати.

Навіть найкращий спосіб роботи безнадійний, якщо керівник заздалегідь чітко не позначив те, до чого він прагне.

Постановка цілі - безумовна передумова планування, а отже, і успіху - полягає в точному знанні того, що, коли, у яких масштабах треба досягти. Усвідомлення своїх цілей дуже часто означає значну самомотивацію для роботи, тому що ціль дає ясне уявлення про те, у якому напрямку необхідно рухатися.

2. Планування – це раціональне визначення того, як людина збирається досягти

поставлених перед собою цілей.

Планування як складова частина задач і правил самоменеджменту означає підготовку до реалізації цілей і упорядкування часу. Обов'язковою умовою є контроль ходу виконання планів.

Головна перевага, яка досягається шляхом планування роботи, полягає в тому, що планування часу приносить виграш у часі.

3. Прийняття рішень припускає вибір першочергових завдань і справ. Прийняти рішення – значить установити пріоритетність.

Прийняття рішень щодо пріоритетів, скорочень і передоручень має на меті скоротити час на виконання задач дня, для чого необхідно: однозначно встановити пріоритети для задач дня; перевірити ще раз складений план витрат часу і скоротити його до реально необхідного часу на виконання плану.

4. Реалізація і організація. Припускає складання розпорядку дня й організація трудового процесу з метою досягнення поставлених цілей. Робочий день, як правило, складається з трьох нерівнозначних частин, що мають свою специфіку:

- початок робочого дня,
- основна частина робочого дня,
- завершення робочого дня.

5. Контроль як функція самоменеджменту включає три задачі:

- осмислення й оцінка фактичного стану
- порівняння плану з досягнутим результатом – у якому ступені досягнута мета, які маються відхилення.

- коригування дій з урахуванням встановлених відхилень.

Контроль над результатами праці повинен у будь-якому випадку вироблятися після виконання завдання.

6. Інформація і комунікація складає серцевину самоменеджменту, навколо якої постійно обертаються інші функції. На керівника щодня обрушується потік інформації з яким йому приходится справлятися. Для того щоб заощаджувати свій час керівнику необхідно розробити раціональний підхід до володіння інформацією:

- раціональне читання;
- раціональне проведення нарад;
- переговори по телефону;
- раціональне ведення кореспонденції.

Отже, менеджер повинен прагнути до правильного розподілу часу, виходячи з особистих інтересів і інтересів бізнесу. Потрібно так використовувати час, щоб забезпечити виконання максимального числа завдань, що у свою чергу обумовлюють виконання проміжних завдань, що ведуть до реалізації основної цілі. Свої власні плани часу менеджер повинен погоджувати з планами підлеглих і безпосереднього керівника, щоб досягти максимального ефекту. Те, наскільки успішно менеджер буде перетворювати у свою роботу принципи ефективного використання часу, залежить у першу чергу від нього самого і від його бажання працювати раціонально, тому що для того, щоб шляхом постановки ясних цілей, правильного вибору пріоритетів і планування свого часу, домогтися більшої ефективності в роботі, потрібно прикласти певні зусилля і затратити небагато часу.

Список використаних джерел

1. Балабанова Л. Управління персоналом: Навчальний посібник/ Л. Балабанова,

О. Сардак,; Мін-во освіти і науки України, ДонДУЕТ ім. М. Туган-Барановського. - К.: Професіонал, 2006. - 511 с.

2. Виноградський М.Д. Організація праці менеджера / А.М. Виноградська, О.М. Шканова // Навч. посібник для студ. екон. вузів. - К.: "Кондор" - 2002. – 518 с.

3. Самоменеджмент: Ефективні технології: Практичний посібник для вирішення повсякденних проблем / І. Л. Добротворський - М.: "Пріор-издат", 2003. - 272 с.

Гулей Оксана Василівна,

студентка спеціальності 7.03050901 «Облік і аудит»

обліково-економічного факультету

Буковинського державного фінансово-економічного університету, м. Чернівці

Науковий керівник: к.е.н., доцент Белей С.І.

ПРОБЛЕМИ ОБЛІКУ ДОХОДІВ ПІДПРИЄМСТВА ВІДПОВІДНО ДО НАЦІОНАЛЬНИХ ТА МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ ОБЛІКУ

В умовах інтеграційних процесів країни досить важливим, уже на початкових етапах ведення діяльності є забезпечення рентабельного функціонування підприємства. У зв'язку з цим зростає значення доходів суб'єкта господарювання, оскільки саме дохід виступає основним джерелом прибутку, який повинен забезпечити розвиток підприємства, а також створити визначені гарантії для подальшого існування. Основним інформаційним забезпеченням оцінки результатів діяльності є дані бухгалтерського обліку та фінансової звітності.

Методологічні засади формування в бухгалтерському обліку інформації про доходи визначає П(С)БО 15 «Дохід» [1]. В основу даного стандарту покладено зміст його міжнародного аналога М(с)БО 18 «Дохід» [2]. Національний стандарт значною мірою враховує основні вимоги щодо відображення доходу звітного періоду вітчизняними підприємствами, однак, аналіз окремих положень П(С)БО 15 «Дохід» свідчить про виникнення проблем щодо класифікації доходів, повноти та своєчасності відображення їх у системі обліку. Це зумовлено нестабільністю та невизначеністю держави щодо нормативно-правового забезпечення бухгалтерського обліку. Зазначені вище проблеми є актуальними та потребують значної уваги з боку науковців.

При порівнянні П(С)БО та М(с)БО Кубік В.Д вказує на ряд суттєвих відмінностей [3].

1. В національному стандарті дохід відображається в бухгалтерському обліку в сумі справедливої вартості активів, які отримані або підлягають отриманню. Щодо міжнародного стандарту, то сума доходу оцінюється за справедливою вартістю отриманої компенсації або компенсації, яка має бути отримана з урахуванням суми будь-якої торговельної знижки чи знижки з обсягу, що надається підприємством.

2. Визнання доходу після доставки товарів національним положенням не визнається, на відміну від міжнародних. П(с)БО 15 «Дохід» не визначено можливість виникнення ситуації, за якої отримання готівки від реалізації відбувається до того як здійснюється доставка товару або виконання послуг.

3. Ще однією суттєвою відмінністю між П(с)БО 15 «Дохід» та М(с)БО 18 «Дохід» є ситуації, коли товари продані з гарантією. Визнання доходу за національним положенням відбувається в день продажу, хоча існує ймовірність майбутніх витрат по гарантіям.

4. В П(с)БО 15 «Дохід» вказано, що коли дохід може бути достовірно визначений, то